

В. З.

За тими дверима, де шепоти хтиві і знада,
Хмільні поцілунки й лукава олжа та бравада,
За тими дверима, які ти на ключ зачинила, —
Довіри моєї, любові моєї могила.

Постав на ній хрест і чекай на дзвінки телефонні,
На підлі плітки і нікчемні розмови салонні.
Смакуй коньяки і кури дорогі сигарети,
І хай тобі носить заморський коханець букети.

А я собі якось це лихо своє перебуду
І витру з очей зі сльозами облуду-полуду,
Побачу нарешті, із ким довелось прожити,
І щастя, і горе, і ложе подружнє ділити.

А втім, будь-що-будь — не осуджую долі,
І біль мій із часом стихає і гасне поволі,
І горда душа, що в пекельному гніві палає,
Тебе забуває, а зради тобі — не прощає.

Не хоче вона ані чути про тебе, ні знати,
А ти ж моїм дітям яка там не є, але мати,
Тебе коло серця я ніжив і грів, як гадюку,
А вигрів на муку, на сором, ганьбу і розпуку.

Ну, що ж — прощай! І тепер уже, певне, — довіку,
І я не позаздрю, а висловлю жаль чоловіку,
Що стане за мужа тобі і за вірного друга,
Бо хто зрадив раз, той обмане і зрадить удруге.

